

Ελλάδα, 41 χρόνια μετά: Ακυβέρνητη κι Αμεταρρύθμιστη Πολιτεία.

Η νύχτα της 12ης-13ης Ιουλίου δεν σήμαινε μόνο την νίκη της ιδέας για μια Γερμανική Ευρώπη που θα επικρατούν η λιτότητα και ο συγκεντρωτισμός των εξουσιών, αλλά και το οριστικό τέλος των κύκλων της μεταπολίτευσης στην Ελλάδα με την ενσωμάτωση της κυβερνώσας αριστεράς στις αξίες και τις μεθόδους του αποτυχημένου πολιτικού συστήματος που κυριάρχησε τα τελευταία 41 χρόνια στην χώρα.

Το ψέμα, η υποκρισία, η αλαζονεία, η προχειρότητα, ο ερασιτεχνισμός, ο καιροσκοπισμός, ο πελατειασμός, το πάθος για την καρέκλα, οι ίντριγκες και μετά οι φόβοι για την αποκάλυψή τους, η απομυθοποίηση των ιδεολογιών, όλα παρόντα, διαρκή και ζωντανά, καθημερινά αναπόσπαστα κομμάτια στον λόγο και την πράξη του ΣΥΡΙΖΑ σαν σύνολο και του πρωθυπουργού ξεχωριστά.

Και έτσι, μετά από έξι μήνες σχεδόν αμετάκλητης πια ζημίας στην πραγματική οικονομία, το τελικό πολιτικό προϊόν δεν είναι παρά η συνέχεια της δημιουργικής ασάφειας με άλλα νέα αμφισβητούμενα μέσα, όπως:

(1) Την εν δυνάμει νέα αναξιόπιστη συμμόρφωση στις απαιτήσεις των δανειστών, με τον πρωθυπουργό επίδοξο προασπιστή και θεματοφύλακα των υπό αναίρεση λαϊκών συμφερόντων...

(2) Τον χαρτοπόλεμο με την μεγάλη διαφθορά και την διαπλοκή όταν οι ολιγάρχες εξακολουθούν να κερδίζουν χωρίς να πληρώνουν και τα ΜΜΕ, που ελέγχουν, εκθειάζουν τον πρωθυπουργό...

Μπορούμε λοιπόν μέσα σε όλην αυτή την «ασάφεια» να διακρίνουμε τι συμβαίνει, που βρισκόμαστε και που πάμε;

Πληροφορούμαστε ότι στις 15 και 22 Ιουλίου η Βουλή υπερψήφισε προαπαιτούμενα για να κλείσει η 5η αξιολόγηση του 2ου μνημονίου και να αρχίσει η συζήτηση για τα μέτρα ενός νέου τρίτου μνημονίου, επιβαρυσμένου με όλα τα οικονομικά βάρη που προστέθηκαν το τελευταίο εξάμηνο, από τα στέγνωμα των αποθεματικών και την μείωση των εσόδων του κράτους μέχρι το κλείσιμο των τραπεζών και τα capital controls.

Πληροφορούμαστε ακόμα, ότι η πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε προαπαιτούμενα που δεν τα πιστεύει και μάλιστα με τη βοήθεια ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που αν θυμόμαστε καλά, σαν συγκυβέρνηση έπεσαν ακριβώς επειδή ούτε αυτοί τα πίστευαν!

Αλλά και ανάμεσα στον λαό, που πριν τρεις εβδομάδες υπερψήφισε «ΟΧΙ» με 62% , σήμερα φαίνεται, [δημοσκοπικά](#), ότι οι «αντιμνημονιακές» δυνάμεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ, ΚΚΕ, ΧΑ) δεν συγκεντρώνουν μαζί ούτε το 50%.

Ωστόσο το ποσοστό του 62% «ΟΧΙ» συμπίπτει και σήμερα με το 61% της εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του πρωθυπουργού, ότι δηλαδή «ασκεί με θετικό τρόπο τα καθήκοντά του».

Ένα εύρημα, που υπονοεί ότι το «ΟΧΙ» της 5ης Ιουλίου δεν ήταν τόσο ψήφος πολιτική όσο προσωπική υπέρ του κ. Τσίπρα.

Αντίθετα, το εύρημα της θέλησης για παραμονή στο ευρώ (78%), εύλογα πρέπει να ερμηνεύεται ως μια πραγματική πολιτική στάση του λαού.

Η αντίφαση ανάμεσα σε αυτά τα δύο ευρήματα είναι ότι, όπως αποκαλύπεται τις τελευταίες ημέρες, ο «αποδεκτός» τρόπος με τον οποίο ασκεί τα καθήκοντά του ο πρωθυπουργός δεν αρκεί για να εγγυηθεί την θέληση του λαού για παραμονή στο ευρώ.

Ο κ. Τσίπρας αποκαλύπτεται τελικά αδύναμος και αφερέγγυος όχι τόσο γιατί υπέκυψε κακήν κακώς στις ορέξεις των δανειστών, όσο γιατί δεν έχει ούτε την προσωπικότητα, ούτε τα ερείσματα για να αντισταθεί στις δυνάμεις που θέλουν να επαναφέρουν την δραχμή, όχι σαν μέσο επανεκκίνησης της χώρας, αλλά για να δικαιολογήσουν την ανικανότητα για το «εναλλακτικό» στις συνθήκες λιτότητας εντός ευρώ και κυρίως για να προωθήσουν τα οικονομικά τους συμφέροντα, μέσα και έξω από την χώρα.

Η δραχμή στο φόντο των σημερινών ηγετικών προσώπων, δυνάμεων και συσχετισμών θα ολοκληρώσει με τον πιο άδικο τρόπο την καταστροφή των αδυνάμων, και θα ακυρώσει για πολλά χρόνια τις πολύχρονες προσπάθειες που έκαναν υγιείς, έστω λίγες, δυνάμεις της οικονομίας και της γνώσης στην χώρα.

Η συγκυβέρνηση-χαμένη ευκαιρία των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ κατάντησε να εκπαιδεύει στις ουρές των τραπεζών τον πληθυσμό-πειραματόζωο για νέες και πιο βαριές κακουχίες που τον περιμένουν είτε εντός ευρώ, μέσα από την διαίωνιση μιας ασάφειας που μόνο ασάφεια δεν θα είναι για συγκεκριμένα κρατικοδίαιτα και ολιγαρχικά συμφέροντα, είτε με την βίαια επιστροφή στην δραχμή.

Και ας μην γελιόμαστε! Δεν θα υπάρξει νέα μεταπολίτευση χωρίς ένα μεσοδιάστημα νέου και αδιαμφισβήτητου απολυταρχισμού. Η πιθανή έκρηξη της λαϊκής οργής ενδεχομένως να τροποποιήσει ή να επιταχύνει τις εξελίξεις. Προς μια κατάσταση αναγκαστικής «πολιτικής μεταμόρφωσης».

Σε κάθε περίπτωση ένα πραγματικά νέο πολιτικό σκηνικό με προοπτική για την χώρα θα πρέπει να περιλαμβάνει τρεις διακριτούς πολιτικούς χώρους: μια φιλελεύθερη Δεξιά, μια Αριστερά πραγματικά των αδυνάμων και ένα Κέντρο, ισχυρό και «ριζοσπαστικό» όσο δεν υπήρξε ποτέ στην χώρα.

Τρεις κύριοι χώροι, που αντανakλούν τι υπάρχει και τι λείπει από την διεθνή και εγχώρια πολιτική πραγματικότητα και που σήμερα καιροσκοπικά ανακατεύονται και προκαλούν «τρικομματικές» και άλλες τερατογενέσεις, οι οποίες ευτυχώς από

την φύση τους δεν μπορούν να κρατηθούν στην ζωή, παρότι τρέφουν μέσα μας μια εμετική διάθεση που είναι δύσκολο να κρατηθεί...

Δ. Τρικεριώτης, *Twitter*: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)